

Για τα αθλητικά τεκταινόμενα γίνεται η αναφορά. Σε ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο χωρίς θεατές, έγινε το τελικός της πιο σπουδαίας αναμέτρησης σε συλλογικό επίπεδο της γηραιάς ηπείρου. Του περίφημου Champions League, ή κυπέλλου πρωταθλητριών όπως ήταν η ονομασία του όταν ξεκίνησε το 1955 μέχρι το 1992 που πήρε το σημερινό του όνομα και την τρέχουσα μορφή.

Το έπαθλο διεκδίκησε η Bayern από το Μόναχο της βαθιάς Γερμανίας και η Paris Saint-Germain από την πόλη του Φωτός, το Παρίσι. Επαληθεύοντας για μια ακόμη φορά την ρήση του Gary Lineker ότι «το ποδόσφαιρο είναι απλό άθλημα, 22 παίκτες κυνηγούν μια μπάλα για 90 λεπτά και στο τέλος κερδίζουν οι Γερμανοί» , η

Βαυαρική ομάδα κατέκτησε το τρόπαιο. Το πόσο Γερμανική ήταν αυτή η ομάδα βέβαια, είναι ένα ερώτημα.

Η ενδεκάδα της ομάδας του Μονάχου, που πάτησε το χορτάρι στο στάδιο του φωτός στη Λισαβώνα, είχε έναν Γάλλο (Kingsley Coman), έναν Καναδό (Alphonso Davies), έναν Αυστριακό (David Alaba), έναν Ισπανό (Thiago Alcântara) και έναν Πολωνό (Robert Lewandowski). Από τους υπόλοιπους Γερμανούς, οι Jérôme Boateng, Serge Gnabry είναι μαύροι και Γκανέζικης, καταγωγής.

Ας μην λησμονηθούν και από τους παγκίτες, οι Γάλλοι Benjamin Pavard, Michaël Cuisance, Lucas Hernandez, Tanguy Kouassi, Corentin Tolisso, ο Ισπανός Javi Martínez, ο Βραζιλιάνος Philippe Coutinho, ο Ολλανδός Joshua Zirkzee. Η πολυεθνικότητα είναι εμφανής.

Μα και η Γαλλική ομάδα του Αγίου Γερμανού είναι Βαβέλ. Από τους 28 επαγγελματίες παίκτες που εργάστηκαν αυτήν τη σεζόν, οι εννέα ήταν Γάλλοι. Από τους υπόλοιπους έχουμε: Ισπανοί 4, Αργεντινοί 3, Γερμανοί 2, Βραζιλιάνοι 2, Ιταλοί 2, και από ένας Κοσταρικανός, Καμερουνέζος, Ολλανδός, Σενεγαλέζος, Πολωνός, Μαροκινός. Ας προστεθεί και ότι ο προπονητής ήταν Γερμανός, ενώ ιδιοκτήτης είναι ο βαθύπλουτος Nasser Al-Khelaifi από το εξωτικό Κατάρ, οποίος έχει επενδύσει ένα βαγόνι ευρώ προκειμένου να δει την ομάδα στο κορυφαίο σκαλί, αλλά όπως έχει επισημανθεί από την αρχαιότητα το χρήμα δεν είναι αρκετό να φέρει την ευτυχία, πόσω δε μάλλον την επιτυχία.

Για να συμπληρωθεί το εθνοτικό αλαλούμ, ας σημειωθεί πως, ο σκόρερ του μοναδικού τέρματος που ανέδειξε και τον νικητή του 65ου τελικού, ήταν Γάλλος. Από τη Γουαδελούπη και σαρξ εκ σαρκός της Paris Saint-Germain, που από τον Άγιο Γερμανό της Γαλλικής πρωτεύουσας βρέθηκε στη Βαυαρία της Γερμανίας μέσω δανεισμού στην ιταλική Juventus.

Juventus. Άλλο ένα πολυεθνικό πάζλ με επτά μόνον Ιταλούς, τρεις Βραζιλιάνους, δυο Αργεντινούς, κι από έναν Πολωνό, Βόσνιο, Ολλανδό, Πορτογάλο, Ουαλό, Κολομβιανό, Γάλλο, Ουρουγουανό, Τούρκο κι έναν Γερμανό από την Τυνησία, αλλά και με πρόεδρο οικονομικά πανίσχυρο που μπορεί να έχει μονοπωλήσει τους ημεδαπούς τίτλους αλλά στην Ευρώπη ...δεν. Κι ας έφερε ως λυτρωτή τον φημισμένο CR7. Ξαναγυρνάμε στο συμπέρασμα ότι το χρήμα από μόνο του όσο και άφθονο να είναι δεν αρκεί. Όχι βέβαια ότι οι οργανισμοί που κατέκτησαν το έπαθλο ήταν τίποτα μπατίρια. Αλλά επειδή στο τέλος της χρονιάς ένας μόνον από τους ισχυρούς θα το βάλει στην τροπαιοθήκη του, πέραν του χρήματος απαιτούνται και άλλα.

Τέλος πάντων, αυτή την έλλειψη εθνικής ταυτότητας που μαστίζει τα σύγχρονα κλούμπ, ειδικά μετά την περίπτωση Μποσμάν, θα τη βλέπει ο Αδόλφος από το δορυφορικό πιάτο, δίπλα στον Τζακ και απέναντι από την Μέρλιν και θα εκμαίνεται. Τζάμπα όλα, τζάμπα το MuniH rutsh, τζάμπα οι τρομακτικές φιέστες της Νυρεμβέργης, το λεπίδι στις νύκτες των κρυστάλλων, η ολοκληρωτική φρίκη του ολοκαυτώματος, ο ανθός της uber alles που τον έστειλε στο σφαγείο του Στάλινγκραντ, και κυρίως τζάμπα τα 60 εκατομμύρια νεκροί του Β' Π.Π.

Ιδού το αποτέλεσμα. Η ομάδα από το Μόναχο με τόσους παρακατιανούς, τόσους untermenshen. Και δεν αρκούν αυτά. Εκείνος ο Ivan Perišić, που τυλίχτηκε με την Κροατική σημαία στην απονομή, τέλος πάντων δανεικός ήταν και οι Ustaše φίλοι μας ήτανε και συνοδοιπόροι. Αλλά ο άλλος, ο Πολωνός; ο πρώτος σκόρερ που ξεδίπλωσε τη σημαία του; Και τόσοι μαύροι! Τόσοι μαύροι. Ακόμα και στην Nationalmannschaft!

Του θύμιζε τις μέρες στο Βερολίνο, που του χάλασε τη γιορτή εκείνος ο ελεεινός σκούρος από την Αλαμπάμα των Η.Π.Α. που κέρδισε τέσσερις φορές τα ξανθά του αγόρια με τα γαλανά τους μάτια, μέσα στην κοιτίδα του χιλιόχρονου τρίτου Ράιχ.

«Αίσχος!», μονολόγησε έξαλλος ο Αδόλφος με το αριστερό του χέρι να τρέμει εμφανώς, κοιτώντας με οργή τον Τζίμη που είχε φουντώσει μια τζιβάνα και χανόταν στο ηλιοβασίλεμα ψιθυρίζοντας «This is the end, my only friend».

«Αλλά τι να καταλάβεις εσύ; Χθες ήρθες» μουρμούρισε κάτω από το μουστάκι του και έφυγε εκνευρισμένος, να βρει τον δόκτωρα Morell να του πατήσει ένα ενέσιμο κοκτέιλ για να 'ρθει στα ίσα του. Κι ας ήξερε όλο το Βερολίνο ότι ο γιατρός του ήτανε Αλμπάνης, άλλο θέμα που κανείς δεν τολμούσε να το αρθρώσει.

Τελικά, όλες οι εποχές έχουν τα αλλόκοτά τους.

υ.γ. Κι εκεί που περνούσε ο 65ος τελικός στην ιστορία με την Bayern να φεύγει με το έπαθλο, μας ήρθε δια παραθερισμόν ο γεννηθείς εις Sheffield αμυντικός Harry Maguire. Εις Μύκονον, μετά αδελφής, συγγενών και φίλων. Ήπιανε, εκ βρετανικής παραδόσεως, τον

άμπακο, παρτάρανε, τσαμπουκαλευτήκανε συνελήφθησαν υπό των τοπικών αρχών, εσύρθησαν εις τα αυτόφωρα, ορίστηκε η δικάσιμος, εισέπραξε εικοσιέναν μήνους με αναστολή και επιστρέφει στο νησί του, ίνα τεθεί εις την διάθεσιν του ομοσπονδιακού προπονητού. Ο οποίος όμως, μετά την ανακοίνωση της πρωτόδικης απόφασης, τον άφησε εκτός αποστολής

Ογδόντα μμύρια λέγεται ότι πλέρωσε η Γιουνάι - όπως την έλεγε και ο σχωρεμένος ο [κυρ-Νίκος](#)

-
για τον Harry. Δυο μέτρα παλικάρι, βράχος λογίζεται στα μετόπισθεν, αλλά ειλικρινά τώρα, ποιός πάει στο γήπεδο για να δει τα στόπερ και τα σέντερ μπακ τύπου Maguire; Τα πιο ακριβοδίκαιο το συνέθεσε όποιος σημειώσε ότι τον συνέλαβε τρέχοντας 50χρονος αστυνομικός που τον κατεδίωξε. Ογδόντα μμύρια! Δηκτικός μεν αλλά χιουμόριους και εκείνος που τον αποκάλεσε «ψυγείο». Ογδόντα μμύρια για 21 μήνους για αντίσταση κατά της αρχής, επαναλαμβανόμενη απόπειρα δωροδοκίας και επιθετική συμπεριφορά. Και κουβαλήθηκε και ο μπαμπάς του από το νησί μέσα στην πανδημία. Ογδόντα μμύρια, αλλά το ρετιρέ ακατοίκητο.